

گپ وگفتی با سکینه بابکی مدیر مدرسه شائولین ووشو گلشهر

ووشو ورزش ناشناخته‌ای است

عظیم‌زاده - هنوز پوشش ضخیم در سالن را کنار ندهام که از داخل باشگاه، صدای کوبش کوبش موزیک به گوش می‌رسد. حالا پایت که برسد به سالن سر و صدای تمرین بچه‌ها هم به آن اضافه می‌شود. یکی یکی هم به جمعشان اضافه می‌شوند. ابتدا احترام می‌گذارند و سپس قدم به روی تشک، یکی دارد با وسیله‌ای کار می‌کنند به اسم هلال. یکی دیگر هم با یک شاکو مشغول تمرین است. اسم این‌ها را سکینه بابکی استاد بچه‌ها می‌گوید. از ته سالن هم سر و صدای مشت و لگد زن به میت و کیسه بوکس‌ها می‌آید. صدایی که مدام وبا چند ثانیه توقف تکرار می‌شود. در خلال این جو ورزشی محض، صحبت‌هایی نیز ردوبدل شد که می‌خوانید.

عاشق ووشو شدم

این روال ادامه پیدا می‌کند تا با همسرش آشنا می‌شود. به واسطه او عاشق ووشو می‌شود و کم کم به مرحله ای می‌رسد که خودش بخش ووشو بانوان را در سالن به دست می‌گیرد. همسرش هم استاد ورزش است. امین بابکی که مربی تالو و سیدعلی حسینی که مربی ساندا هستند از شاگردهای همسرش بوده اند. ۱۱ سال می‌شود که در مدرسه شائولین ووشو ابراهیمی فعالیت می‌کند. می‌گوید: «همسرم با یک نفر دیگر باشگاه را کرایه کرده بودند و من هم فقط به عنوان یک مربی شیفیتی کار می‌کردم.» اما مدتی بعد اوضاع تغییر می‌کند. خودش سالن را اجاره می‌کند و با هنر جوها به تمرین مشغول می‌شود. حالا هم مدیریت سالن دست خودش است. بختیاری، جعفری و سروری هم سه شاگردش بوده‌اند که هم‌اکنون در کسوت مربی با او همکاری می‌کنند. سالن صبح‌ها مخصوص بانوان و بعدازظهر در اختیار آقایان است. مربی‌گری درجه سه ووشو، داوری درجه سه تالو، داوری درجه دو ساندا، مدرک مربی‌گری آمادگی جسمانی و دان سه ووشو از مدارکی است که خودش موفق به کسب آن‌ها شده است.

جزو اولین دخترهایی بودم که در گلشهر ورزش می‌کردند

۲۲ سال می‌شود که در خط ورزش است. قبل‌تر در رشته تکواندو و آمادگی جسمانی فعالیت می‌کرد اما الان حدود ۱۱ سال است که ووشو حرفه اصلی‌اش شده است. در واقع به واسطه همسرش، استاد ابراهیمی، ترغیب می‌شود که وارد این رشته شود. سکینه بابکی درباره اینکه چطور پایش به این میدان باز شده می‌گوید: جزو اولین دخترانی بودم که در گلشهر ورزش کار می‌کردم. آن زمان خیلی‌ها با این طرز تفکر زندگی می‌کردند که اصلاً چه معنی دارد دختر برو دسمت ورزش. اما واقعا علاقه‌مند بودم. اول با آمادگی جسمانی شروع کردم و بعد تکواندو. تا کمربند قرمز ادامه دادم. همین موقع بود که برایم یک آسیب دیدگی پیش آمد که دیگر نتوانستم تکواندو کار کنم. متأسفانه زمانی که ما به ورزش روی آوردیم، اینجا مربی نبود. مربی‌ها ارشدشان را می‌فرستادند اینجا و خودشان در شهر می‌ماندند. آن‌ها هم به ظرفیت فرد توجهی نداشتند و ورزش‌های سنگین به ما می‌گفتند. در یکی از همین جلسات بود که آسیب دیدم. در نهایت دوباره رفتم سراغ آمادگی جسمانی و مربی شدم.

اکثر کسانی که در ابتدا برای یادگیری وارد سالن می‌شوند دوست دارند دفاع شخصی کار کنند یا مثلاً رشته‌هایی مثل کونگ فو یا تکواندو که بیشتر شناخته شده است. اما بعد که بچه‌های ووشو کار را می‌بینند یا با توضیح‌هایی که ما می‌دهیم، متوجه می‌شوند که ووشو خیلی به آن چیزی که می‌خواهند شبیه است

